

Over gemak en ongemak in een relatie. Renate (38) was ervan overtuigd dat ze haar leven niet wilde delen. Een paard bracht haar tot op andere gedachten en maakte de weg vrij voor Richard (36).

‘Ik kan nog steeds doen wat ik wil’

Vijftien jaar ben ik single geweest. Bewust. Ik kan goed alleen zijn, was blij met mijn leven, mijn werk en mijn paarden. Als ik iets te delen had, leuk of ellendig, waren er genoeg vrienden en familieleden om me heen.

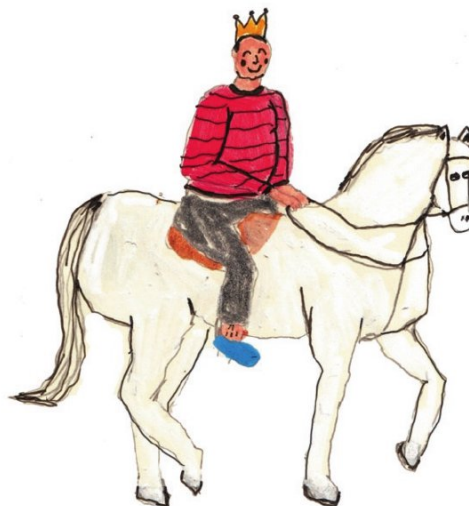
Eenzaam voelde ik me nooit, laat staan zielig. Ik genoot van mijn bewegingsvrijheid en wilde die niet door een man laten beperken. Want dat was wat er gebeurde in een relatie, dacht ik. Het leek me vooral gedoe, iets waarvoor ik niet geschikt was.

Ik deed waar ik zin in had, zonder dat iemand zich ermee bemoeide. Kon zo lang op stal blijven als het mij uitkwam, eten wat en hoe laat ik wilde, op stap met vriendinnen zonder te overleggen, slapen en opstaan in mijn eigen ritme.

Een schoonfamilie waar je iets mee moet, verjaardagen waar je niet naartoe wilt, voetbal op tv waar je geen zin in hebt – die verplichtingen had ik allemaal niet. Evenmin als een kinderwens, wat de keuze om alleen te blijven natuurlijk wel een stuk makkelijker maakte.

Bindingsangst? Dat zou impliceren dat ik bang was voor de liefde. Maar ik had gewoon geen behoefte aan dat soort intimiteit. Tot ik een opleiding tot paardencoach volgde en tijdens een sessie een paard zonder halster over hindernissen heen moest leiden. Een joekel van een dier was het, hij liep mak als een lammetje achter me aan en nam moeiteloos alle obstakels met mij. Ik voelde me enorm gesteund. Opeens viel het kwartje: zou dat in een relatie misschien ook mogelijk zijn; dat je elkaar steunt, maar wel de ruimte geeft?

Ik besloot het te onderzoeken en zette

Onverwacht

het bleek dat
iets met een prins
en een paard
toch wel
voor haar bestaat.

een datingapp op mijn telefoon. Zo ontmoette ik Richard, die anderhalf uur rijden bij mij vandaan woonde. Handig, dacht ik. Dan is ie lekker ver weg als hij van alles van me verwacht wat ik niet waar kan maken. Want ja, die terughoudendheid van mij was er niet meteen uit.

Dat we elkaar de eerste drie jaar alleen in het weekend zagen, kwam mij ook goed uit. Zo kon ik rustig wennen aan een man in mijn leven, en toegroeien naar wat ik uiteindelijk zélf bleek te willen: samenwonen met Richard.

Een jaar geleden trok hij bij me in. Samen bewonen we mijn tweekamerappartementje, iets wat me ooit pure horror had geleken. Maar we doen het fluitend, lopen elkaar nooit in de weg. En ook in andere opzichten lijkt deze liefde in niets op wat ik me bij een relatie had voorgesteld. De angst om mijn vrijheid te verliezen blijkt ongegrond. Ik kan nog steeds doen wat ik wil, maar word daar nu juist in gesteund. Laat thuiskomen,

mijn eigen bedrijf uitbouwen, 's avonds om acht of juist twaalf uur naar bed – Richard verplicht mij nergens toe en eist nooit dat ik iets opgeef.

Als ik weg ben, vindt hij het jammer en ongezellig, maar het is nooit een probleem. Het gevolg is dat ik mijn tijd vrijwillig voor hem vrijhoud, omdat ik zo graag bij hem ben. Andersom geldt hetzelfde: als hij een week weg wil, zal ik hem vreselijk missen, maar hij moet vooral gaan.

Niets waar ik bang voor was is uitgekomen. Richard houdt niet van voetbal, de tv is al drie maanden niet aan geweest, hij hoeft geen kinderen en claimt me nooit. Hij is de liefste van de wereld, en zelfs mijn schoonfamilie blijkt leuk. En ik blijk dus wél geschikt voor een relatie, althans met deze man.”

▣ Wil je net als Renate Rijnaarts over je relatie vertellen?
magazine@persgroep.nl